

Sygn. akt V KK 284/22

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2022 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy A. Z.

skazanego z art. 189 § 1 i 3 k.k. i innych,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 24 listopada 2021 r., sygn. akt II AKa 239/21,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 3 lutego 2021 r., sygn. akt XIV K 98/18,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 3 lutego 2021 r., sygn. akt XIV K 98/18, co do oskarżonego A. Z. podjęto we właściwych, odnoszących się do niego punktach orzeczenia następujące rozstrzygnięcia:

- w granicach zarzutu opisanego w punkcie CL aktu oskarżenia uznano go za winnego tego, że w okresie od nieustalonego dnia lutego 2013 r. do 18 marca 2014 r. w G., T., W. i innych miejscowościach na terenie Polski brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, kierowanej przez ustaloną osobę, polegającej na porozumieniu osób w niej uczestniczących,

złożonym planie działania i podziale zysków, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych oraz czerpaniu korzyści z nierządu, to jest, czynu z art. 258 § 2 k.k. - i za to wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności (pkt 6 wyroku);

- w granicach zarzutu opisanego w punkcie CLI aktu oskarżenia uznano go za winnego tego, że w dniu 30 grudnia 2013 r. w G., działając w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej [i przypisanej] w punkcie 6 wyroku oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, wziął udział w pozbawieniu wolności połączonym ze szczególnym udręčeniem M. D. ps. W., polegającego na tym, że pokrzywdzony został siłą umieszczony w samochodzie, wywieziony na parking na W., gdzie został pobity rękoma, kopany oraz pobity drewnianymi trzonkami od siekier i łopat oraz pryskano mu w twarz gazem łzawiącym, następnie został zawieszony do mieszkania na Z. na ul. [...], gdzie był w dalszym ciągu wielokrotnie bity i kopany przez ustalone osoby, w tym bity kablem elektrycznym, został rozebrany do naga, kilkakrotnie polewano go zimną wodą i umieszczano nagiego na balkonie przy ujemnej temperaturze w skali Celsjusza, ponownie pryskano mu w twarz gazem łzawiącym, a nadto oskarżony M. L. pozorował doprowadzenie pokrzywdzonego przemocą do odbycia stosunku płciowego, w wyniku czego pokrzywdzony M. D. doznał naruszenia czynności narządów ciała na okres nie przekraczający 7 dni i był narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo doznania obrażeń ciała z art. 157 § 1 k.k., a użycie przemocy i pozbawienie wolności miało na celu zmuszenie pokrzywdzonego do określonego działania polegającego na podaniu danych osobowych osób biorących udział w zdarzeniu mającym miejsce w październiku 2013 r. w G., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 01.07.2008 r. do 1.01.2013, kary 5 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w G., sygn. IV K [...], za czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., to jest, uznano go winnym popełnienia przestępstwa, które zakwalifikowano z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 189 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. - i za to, przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. na podstawie art. 189 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. wymierzono karę 5 lat pozbawienia wolności (pkt 7 wyroku);

- w granicach zarzutu opisanego w punkcie CLII aktu oskarżenia uznano go za winnego tego, że w dniu 27 stycznia 2014 r. w T., działając w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w punkcie 6 wyroku oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, wziął udział w pozbawieniu wolności R. S. w ten sposób, że używając przemocy w postaci siły fizycznej wraz z innymi ustalonymi osobami wyniósł pokrzywdzonego R. S. z Galerii Handlowej „[...]” na parking i umieścił w samochodzie [...] nr rej. [...], przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 01.07.2008 r. do 1.01.2013 r. kary 5 lat

pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w G., sygn. IV K [...], za czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., to jest, uznano go winnym popełnienia występku, który zakwalifikowano z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w z art. 64 § 1 k.k. - i za to, na podstawie art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności (pkt 8 wyroku);

- w granicach zarzutu opisanego w punkcie CLIII aktu oskarżenia uznano go za winnego tego, że w dniu 16 marca 2014 r. w W., działając w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w punkcie 6 wyroku oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w ramach podziału ról, wziął udział w przestępstwie polegającym na użyciu przemocy w postaci pobicia i kopania po ciele A. B. oraz gróźb stosowania przemocy w przyszłości, w celu wywarcia na nią wpływu jako świadka w toczącym się postępowaniu karnym nadzorowanym przez Prokuraturę Apelacyjną w Gdańsku o sygnaturze [...], w wyniku czego A. B. doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia klatki piersiowej, obrzęku nosa, co spowodowało utrudnienia w oddychaniu, to jest naruszenie czynności wymienionych narządów na okres przekraczający 7 dni, przy czym A. Z. czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 01.07.2008 r. do 1.01.2013 r. kary 5 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w G., sygn. IV K [...], za czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., to jest, uznano go winnym popełnienia występku, który zakwalifikowano z art. 245 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. 64 § 2 k.k. - i za to, na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 245 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności (pkt 9 wyroku);

- oskarżonego A. Z. uznano za winnego popełnienia opisanego w punkcie CLIV aktu oskarżenia występu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii - i za to wymierzono mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 10 wyroku);

- w granicach zarzutu opisanego w punkcie CLV aktu oskarżenia uznano go za winnego tego, że w 2013 r. w G., w nieustalonym okresie czasu, działając w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w punkcie 6 wyroku, posiadał broń palną w postaci rewolweru [...] kal. 38 Special oraz amunicję w postaci granatu ręcznego bojowego, to jest, uznano go za winnego popełnienia występku, który zakwalifikowano z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. - i za to wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności (pkt 11 wyroku);

- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączono orzeczone wobec oskarżonego A. Z. jednostkowe kary pozbawienia wolności, orzekając wobec niego karę łączną 8 lat pozbawienia wolności (pkt 12).

Niniejszy wyrok obejmuje także drugiego współoskarżonego.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego A.Z..

Po jej rozpoznaniu Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 24 listopada 2021 r., sygn. akt II AKa 239/21, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uchylił punkt 12 wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 3 lutego 2021 r. dotyczący orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności;
- w punktach 7, 8 i 9 opisach czynów w miejsce daty końcowej „01.01.2013 r.” dotyczącej okresu odbycia kary 5 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w G. w sprawie o sygn. akt IV K [...], przyjął datę „12.02.2013 r.”;
- w punkcie 11 z opisu czynu wyeliminował ustalenie: „oraz amunicję w postaci granatu ręcznego bojowego” i obniżył wymierzoną karę do 10 miesięcy pozbawienia wolności;
- utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;
- na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzone wobec A. Z. kary jednostkowe pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu karę łączną 7 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego A. Z., który na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. i art. 526 § 1 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił rażącą obrazę przepisów prawa materialnego i procesowego w postaci:

- art. 455 k.p.k., poprzez brak poprawienia kwalifikacji prawnej czynów 7 i 9 oraz [naruszenie] art. 64 § 2 k.k. poprzez przypisanie przez Sąd Okręgowy oraz utrzymanie przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku kwalifikacji prawnej i działanie w warunkach multirecydywy, podczas gdy oskarżony A. Z. nie popełnił „ponownie” przestępstwa opisanego w tym przepisie, gdyż przestępstwo rozboju opisanego w punktach 7 i 9 wyroku nie jest tym samym przestępstwem, co skutkowało przyjęciem, że działał on w warunkach multirecydywy;
- art. 64 § 2 k.k. poprzez przypisane przez Sąd Okręgowy oraz utrzymanie przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku kwalifikacji prawnej i działanie w warunkach multirecydywy, podczas gdy oskarżony A. Z. nie popełnił „ponownie” przestępstwa opisanego w tym przepisie, gdyż przestępstwo rozboju opisanego w punktach 7 i 9 wyroku nie jest tym samym przestępstwem.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu II instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego prokurator Prokuratury Krajowej - Pomorski Wydział Zamiejscowy w Gdańsku, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k. Analiza obu zarzutów kasacyjnych nie wykazała, by w sprawie doszło do rażącego naruszenia prawa, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k.

Należy zauważyć, że z formalnego punktu widzenia sama skarga kasacyjna stała na granicy jej prawnej dopuszczalności. Obowiązek wyczerpania toku instancyjnego wynikający z art. 520 § 2 k.p.k. oznacza, że strona może wnieść kasację wyłącznie od tej części orzeczenia sądu odwoławczego, która została wcześniej przez daną stronę zaskarżona, lub zawiera rozstrzygnięcie o zmianie orzeczenia sądu pierwszej instancji na jej niekorzyść (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 września 2012 r., V KK 119/12, LEX nr 1226777; z dnia 15 lutego 2007 r., V KK 22/07, OSNwSK 2007/1/449*). Natomiast w apelacji zarzut odnoszący się do kwalifikacji prawnej z art. 64 § 2 k.k. nie został podniesiony, więc Sąd odwoławczy w ogóle nie mógł się na ten temat wypowiedzieć. Przede wszystkim jednak kasacja skierowana powinna być przeciwko orzeczeniu Sądu II instancji. Tymczasem obrońca skierował zarzuty bezpośrednio wobec kwalifikacji prawnej przyjętej przez Sąd I instancji. Sąd odwoławczy nie oceniał tego zarzutu – ponieważ nie został on postawiony w apelacji – a nie miał obowiązku badania tej kwestii z urzędu, tym bardziej, gdy uznał stanowisko Sądu Okręgowego za słuszne. Poza tym kasacja nie podnosi zarzutu naruszenia przepisów statuujących standard kontroli apelacyjnej, tym samym zarzuty skargi nie zostały prawidłowo sformułowane.

Również merytorycznie są one całkowicie bezzasadne. Nie doszło w niniejszej sprawie do naruszenia art. 64 § 2 k.k. przez Sądy obu instancji w sposób przedstawiony w kasacji, nie doszło również do naruszenia art. 455 k.p.k. przez Sąd odwoławczy, który nie widział potrzeby dokonania poprawienia kwalifikacji prawnej z urzędu w zakresie czynów z punktów 7 i 9 wyroku.

Jak wyżej wykazano, w niniejszej sprawie wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 3 lutego 2021 r., A. Z. został uznany za winnego: w punkcie 7

przestępstwa z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 189 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; w pkt 9 wyroku – występku zakwalifikowanego z art. 245 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Przepis art. 64 § 2 k.k. stanowi, że jeżeli sprawca uprzednio skazany w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k., który odbył łącznie co najmniej rok kary pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po odbyciu w całości lub części ostatniej kary popełnia ponownie umyślne przestępstwo przeciwko życiu lub zdrowiu, przestępstwo zgwałcenia, rozboju, kradzieży z włamaniem lub inne przestępstwo przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy lub groźbą jej użycia, sąd wymierza karę pozbawienia wolności przewidzianą za przypisane przestępstwo w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a może ją wymierzyć do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Oskarżony A. Z. był wielokrotnie karany (dane o karalności, k. 4069-4072 akt, tom 21). Powyższe przestępstwa - przypisane w pkt 7 i 9 wyroku - zostały popełnione kolejno w dniu 30 grudnia 2013 r. oraz w dniu 16 marca 2014 r.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 5 listopada 2010 r., w sprawie IV K [...], A. Z. został skazany na łączną karę 5 lat pozbawienia wolności, która obejmowała: karę w rozmiarze 4 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz karę 2 lat pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (odpisy wyroków k. 965 – 973 tom V, karta karna k. 4071, tom XXI). Wskazaną łączną karę 5 lat pozbawienia wolności odbywał w okresie od 1 lipca 2008 r. do 12 lutego 2013 r. A zatem porównanie powyższych okresów jasno dowodzi, że przestępstw przypisanych w pkt 7 i 9 wyroku w przedmiotowej sprawie oskarżony dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności orzeczonej w/w wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w rozmiarze wymaganym przez ustawę.

Obrońca podniósł obecnie, że skoro oskarżony odpowiadał wcześniej w warunkach recydywy za przestępstwo rozboju, obecnie zaś za czyn z grupy przestępstw przeciwko życiu lub zdrowiu, to nie została spełniona przesłanka ponowności, o której mowa w art. 64 § 2 k.k. W ocenie skarżącego, zastosowanie

przepisu art. 64 § 2 k.k. opierało się na błędnym przyjęciu przez Sąd I instancji, że czyny opisane w punktach 7 i 9 sentencji wyroku, są czynami należącymi do tej samej grupy przestępstw, co wymienione w art. 64 § 2 k.k., podobnie, jak przestępstwo uprzednie, za które A. Z. został skazany w warunkach art. 64 § 1 k.k. Na uzasadnienie swego stanowiska obrońca odwołał się do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2019 r., w sprawie II KK 271/18 (LEX nr 2653044), w którym Sąd ten stwierdził - „Mimo tego, że czyn oskarżonego, który został kwalifikowany jako przestępstwo rozboju, należy do katalogu przestępstw wymienionych w art. 64 § 2 k.k., w rozpoznawanej sprawie nie zostały spełnione warunki do zastosowania tego przepisu. Skoro oskarżony odpowiadał wcześniej w warunkach recydywy jedynie za przestępstwo z grupy przestępstw przeciwko życiu lub zdrowiu, to nie została spełniona przesłanka ponowności, o której mowa w art. 64 § 2 k.k.”. W pierwszej kolejności należy jednak zauważyć, że w sprawie tej, na którą powołuje się autor kasacji, oskarżony był uprzednio skazany w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. za przestępstwo z art. 223 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., które należy do kategorii przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu (art. 157 k.k.) oraz przeciwko działalności instytucji państwowych i samorządu terytorialnego (art. 223 k.k.), zaś w rozważanym postępowaniu oskarżonemu zarzucono wówczas popełnienie przestępstwa z art. 280 § 1 k.k., a więc z kategorii przestępstw przeciwko mieniu. Trzeba też zauważyć, że w sprawie II KK 271/18, Sąd Najwyższy stwierdził również - „recydywa specjalna w rozumieniu art. 64 k.k. - zarówno podstawowa (art. 64 § 1 k.k.), jak i wielokrotna (art. 64 § 2 k.k.) - jest instytucją przewidującą nadzwyczajne zaostrzenie kary, ale nie z uwagi na całokształt wcześniejszej przestępczej działalności oskarżonego - nawet jeżeli została ona ujęta w jednym wyroku i związana węzłem kary łącznej, lecz ze względu na uprzednie skazanie i odbycie kary za konkretne przestępstwo, spełniające warunki określone w tym przepisie. (...) Okolicznością warunkującą zastosowanie tego przepisu nie jest popełnienie przestępstwa podobnego do tego, za które sprawca został skazany w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k., lecz ponowne popełnienie przez sprawcę skazanego w warunkach określonego w tym przepisie rodzajowo tożsamego przestępstwa wymienionego w art. 64 § 2 k.k. Inaczej rzecz ujmując, stosowanie przepisu art. 64 § 2 k.k. aktualizuje się dopiero

wówczas, gdy zostanie ustalone, że sprawca przestępstwa skatalogowanego w tym przepisie, który odbył łącznie co najmniej rok kary pozbawienia wolności, w ciągu 5 lat po odbyciu w całości lub części ostatniej kary, popełnił ten sam rodzaj przestępstwa, za które był już wcześniej skazany w warunkach recydywy specjalnej podstawowej (art. 64 § 1 k.k.) - to znaczy, ponownie popełnił przestępstwo należące do grupy przestępstw przeciwko życiu lub zdrowiu, ponownie popełnił przestępstwo z grupy typów czynów zabronionych objętych zbiorczym określeniem zgwałcenia, ponownie popełnił przestępstwo rozboju, kradzieży z włamaniem lub inne przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy lub groźby jej użycia". Podobna argumentacja przedstawiona została w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2021 r., w sprawie V KK 172/21 (LEX nr 3253697), gdzie podniesiono między innymi - „Aby przyjąć, że sprawca odpowiada w warunkach recydywy wielokrotnej, konieczne jest uprzednie skazanie w warunkach art. 64 § 1 k.k., ale nie za jakiegokolwiek przestępstwo, lecz za takie samo, jakie aktualnie zarzucono (tożsamość jednostkowa), albo za przestępstwo należące przynajmniej do tej samej grupy przestępstw, które zostały wymienione w art. 64 § 2 k.k. (tożsamość rodzajowa)".

Z przedstawioną w tych sprawach wykładnią przepisu art. 64 § 2 k.k. dokonaną przez Sąd Najwyższy należy zgodzić się w pełni. Nie sposób jednak podzielić zapatrywań skarżącego co do sposobu jej zastosowania w odniesieniu do niniejszej sprawy. W pierwszym rzędzie należy zwrócić uwagę na to, że czyn, za który w sprawie Sądu Okręgowego w G. z dnia 5 listopada 2010 r., w sprawie IV K [...], został skazany A. Z. przy przyjęciu art. 64 § 1 k.k., nie dotyczył art. 280 § 1 k.k., lecz art. 280 § 2 k.k. Został on skazany bowiem wyrokiem tego Sądu w warunkach, o których mowa w art. 64 § 1 k.k., za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. Przepis ten stanowi, że jeżeli sprawca rozboju posługuje się bronią palną, nożem lub innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem lub środkiem obezwładniającym albo działa w inny sposób bezpośrednio zagrażający życiu lub wspólnie z inną osobą, która posługuje się taką bronią, przedmiotem, środkiem lub sposobem, podlega karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3. Nie może więc budzić żadnej wątpliwości, że przedmiotem ochrony tego przepisu jest także zdrowie i życie, a do takiej kategorii przestępstw wprost nawiązuje art. 64 § 2 k.k.

Stanowisko to prezentowane jest konsekwentnie w orzecznictwie, gdzie wskazuje się, że przedmiot ochrony przestępstwa rozboju w jego podstawowej postaci (art. 280 § 1 k.k.) jest złożony i wyraża się w przedmiocie podstawowym, jakim jest mienie, oraz przedmiocie ubocznym, w postaci życia lub zdrowia człowieka. Natomiast typ kwalifikowany rozboju (art. 280 § 2 k.k.) wzmacnia ochronę tego drugiego przedmiotu, czego wyrazem jest surowsza sankcja, gdy działanie sprawcy bezpośrednio zagraża życiu lub zdrowiu człowieka. Jakkolwiek w art. 148 § 1 k.k. i w art. 280 § 2 k.k. ustawodawca określił ten sam przedmiot ochrony, czyli życie człowieka, to nie może być wątpliwości, że drugi z wymienionych przepisów przewiduje karalność za narażenie życia ludzkiego na niebezpieczeństwo, podczas gdy norma art. 148 § 1 k.k. – za naruszenie tego dobra, tj. pozbawienie życia człowieka (*por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 13 listopada 2014 r., II AKa 28/14, LEX nr 1602968*). Podobnie uznał Sąd Apelacyjny w Krakowie, podkreślając, że: „Narażenie na niebezpieczeństwo przewidziane art. 158 § 1 k.k. (narażenie na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 lub w art. 157 § 1 k.k.) mieści się w istocie gwałtu na osobie” (*por. wyrok SA w Krakowie z dnia 16 września 1998 r., II AKa 165/98, Prok. i Pr.-wkt. 1999, Nr 4, poz. 19*); czy też Sąd Apelacyjny w Katowicach, stwierdzając - „art. 280 k.k. chroni mienie i zdrowie” (*por. wyrok SA w Katowicach z dnia 28 grudnia 2006 r., II AKa 405/06, KZS 2007, z. 5, poz. 71*). W innym ujęciu wskazuje się, że „przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. popełnione przez użycie środka obezwładniającego niebezpiecznego dla życia człowieka zawiera już w sobie element narażenia ludzkiego życia na poważne zagrożenie, a zatem konsumuje ono kryminalną zawartość odrębnego przestępstwa z narażenia, określonego w art. 160 § 1 k.k.” (*por. wyrok SA w Katowicach z dnia 31 października 2012 r., II AKa 310/12, LEX nr 1236415; zob. też argumentacja przedstawiona przez: M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas [w:], W. Wróbel (red.), A. Zoll (red.), Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., wyd. V, Lex teza 11*). W konsekwencji tych rozważań należało więc uznać, że Sąd I instancji prawidłowo wykazał, dlaczego w omawianym przypadku kwalifikacja z art. 64 § 2 k.k. była trafna, a Sąd odwoławczy nie dopuścił się wskazanego naruszenia prawa uznając tę kwalifikację prawną za słuszną.

W podsumowaniu powyższych uwag należy stwierdzić, że nie można było przyjąć, iż doszło do podniesionych w zarzutach kasacyjnych naruszeń przepisów prawa. W rezultacie tej oceny zarzuty kasacyjne jawią się jako całkowicie pozbawione podstaw, a więc konieczne było oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k., obciążając nimi skazanego.

[as]